

LA FIRENZE di MÁRAI MÁRAI FIRENZÉJE

All'inizio di marzo arrivò il sole, e a Firenze esplose la primavera.

Nella pensione, un palazzo che aveva visto tempi migliori, alloggiavano pochi stranieri; la maggior parte dei clienti era costituita da coppie di pensionati toscani. La proprietaria, una nobildonna dei dintorni, presiedeva ai pasti troneggiando con inimitabile eleganza all'estremità della lunga tavola da pranzo. Fu in alto, sulle colline sovrastanti la città, che all'improvviso la primavera sferrò inaspettatamente il suo attacco. Una mattina aprii la finestra e rimasi sbalordito. Mi vidi circondato da un mare di bellezza, una bellezza naturale, dolce e silenziosa come non avevo mai visto né sognato, che mi commosse fino alle lacrime e mi fece letteralmente tremare. Fu come se di colpo avessi imparato una lingua nuova e finora sconosciuta. D'un tratto capivo Firenze: le sue colline, il fiume, i ponti sull'acqua, i palazzi e le chiese, i quadri e le statue, tutto acquistava un senso, come se avessi trovato la parola magica che mi permetteva di valicare il confine di una nuova patria, e dove ogni cosa mi era familiare da tempo immemorabile, e dove adesso tutto mi accoglieva a braccia aperte e mi parlava. Fu in questo patetico stato di esaltazione che mi accinsi a vivere in quella città. Mai più ricevetti dalla vita un dono così schietto come quella primavera fiorentina. Presi possesso del tesoro che si era improvvisamente dischiuso dinanzi a me con l'avidità di uno spirito solitario; Lola, da qualche parte a Kassa, stava cercando di riprendersi dal trauma del nostro incontro, e io lasciai che decidesse da sola del proprio futuro. Il mio compito, a questo punto, era chiaro come il sole: dovevo fermarmi a Firenze, in prossimità di questo "altro" mondo, quanto più a lungo possibile, fino a che i misteriosi poteri che guidavano la mia vita me lo avrebbero permesso.

Ès Firenzében kislított a nap, március elején kitavaszkodott.

A penzióban kevés idegen lakott csak, nyugdíjas toscanai házaspárok tanyáztak e viharvert palazzóban, ahol a tulajdonosnő, környékbeli nemesasszony, utánozhatatlan előkelőséggel elnökölt a hosszú ebédlőasztal díszhelyén. A város fölött, a dombok fölött váratlanul, átmenet nélkül, támadásszerűen tavaszodott ki. Egy reggel kinyitottam az ablakáblákat és visszahököltem. Olyan szépség áradt el körülöttem, olyan természetes, gyöngéd, hangtalan szépség, amilyenről soha nem álmodtam, amely könnyekig meghatott, a szó valóságos értelmében, testileg megrázkódtatott. Hideglelésszerű didergés fogott el. Mintha új, addig nem ismert nyelvet tanultam volna. Egyszerre értettem Firenzét. Egyszerre értelme volt e domboknak, e folyónak, a hidaknak a víz fölött, a palotáknak és a templomoknak, a képeknek és a szobroknak; mintha meg tudtam volna a varázsszót, egy új haza határán léptem át, ahol minden ismerős volt, rettenetesen régtől ismert, s most minden kitérült ez új világban és beszélt hozzám... Ilyen patetikus mámorral kezdtem élni Firenzében. Soha, azóta sem kaptam az élettől ilyen spontán ajándékokat, mint ez a firenzei tavasz. Zsugorian és magányosan feltártul előttem: Lola valahol Kassán pihente ki találkozásunk megrázkódtatását, s én teljesen reábittam, hogy döntésön jöjjék felől. Az én „tennivalóm” napnál világosabban derengett: itt kellett maradnom Firenzében, ennek a másik világnak közelében, utolsó pillanatig, amíg az életemet igazító, titkos hatalmak megengedik.

Firenzében sütött a nap, a Piazza Signorián széles karimás, fonott szalmakalapokat árultak a parasztságnyokok, a régi hidon, Benvenuto Cellini ézsüstszobra körül minden délelőtt zsvibvásárt csaptak az övösök, Giacosa és Doney et Neveu szög termei meglettek délelőt, az aperitif s délután, a tea órájában angolokkal, akik engedelmesen itták az ürmöst és a teát, az Arno partján baldachinos batárokbán